

Groningen

‘Wat loopt er toch een hoop lelijks rond,’ verzucht ik regelmatig dramatisch wanneer ik door eender welke stad in Nederland wandel. Dikwijls komt me dat bij niet-naasten op verwarde, soms zelfs aangedane blikken en minachting te staan – alsof jouw fysiek voorkomen elke vrouw gelijk in een zwembad doet veranderen, hoor ik hen denken. Bij Lisa is dat anders. Zij is inmiddels gewend aan wat ik noem mijn Realistische Kijk op Alle Grote Zaken ter Wereld.

Een hoop lelijks dus, in Nederland. Voor de tweede reis die mijn aanbodene en ik doorheen Nederland maakten, zag ik met mijn Realistische Kijk op Alle Grote Zaken ter Wereld dat zulks ook anders kan. Het moet gezegd worden: in Groningen leven de mooiste mensen van Nederland. Letterlijk busladingen vol bloedknappe jonge mensen toeren dagelijks door de stad. Aan hun volle rugzakken te zien zijn het voornamelijk studenten die van hun campussen naar hun met lege, rottende pizzadozen behangen en met halfvergane IKEA-meuk ingerichte studentenkotjes reizen. Het zijn goorlappen kortom, maar *mooie* goorlappen.

‘Als ik homo was geweest, had je gerust jaloers mogen worden,’ zei ik tegen Lisa, mijn hoofd knikkend in de richting van een Revistisch mooie jonge jongen op een terras in de winterzon. Lisa fronste haar lichter dan lichtblonde wenkbrauwen, zuchtte eens en nipte van haar cappuccino. Cappuccino schrijf ik: ik zou een compleet oeuvre kunnen schrijven over hoe ik mijn vriendin langzaam maar zeker naar vele ‘verboden middelen’ tracht toe te werken, waarbij ik grofweg een half jaar geleden ben begonnen aan de laagste trede der Eeuwige Zondige Verleiding: de koffie. Tot voor kort was Lisa een grondig koffiehater, alleen de heerlijke geur van versgemalen bonen deed haar kokhalzen. Inmiddels drinkt ze dus cappuccino – met smaak. De geheimen die mijn missie met zich mee zal brengen, zal ik om begrijpelijke redenen over een dikke halve eeuw meenemen in mijn graf.

Een hoop moois dus, in Groningen. Ik keek mijn ogen uit hun kassen op het A-Kerkhof en de Grote Markt, pleinen overigens die mijn gezellig gezelschapsspellenhart bedrijvig deden bonken. Lisa en ik liepen een rondje over de weekmarkt toen ze de opmerking die ik ongeveer een half uur eerder maakte, bevestigde.

‘Ja,’ zei ze. ‘Dan zou ik inderdaad jaloers mogen worden.’

Deze keer was het mijn beurt om onopvallend in een zwijgen te vervallen en om te veinzen dat ik zo genoot van de stralende gasbol aan de hemel, die de snerpende kou draaglijk maakte.

Na een paar minuten redelijk doelloos gekuier door de Groningse binnenstad, stelde een van ons, ik weet niet meer wie maar ik was het zeker niet, kinderlijk enthousiast voor om de Martinatoren te beklimmen. Er werd mompelend ingestemd. Tegen een vergoeding konden we bij de plaatselijke VVV twee toegangskaartjes kopen. Zonder dat er boe of bah gezegd kon worden, had degene die het voorstel deed – nogmaals: ik was dat dus niet – zuurverdiend loon omgezet in tickets voor een beklimming die

me een astma-aanval op zou gaan leveren, zonder dat ik daadwerkelijk astma heb. Op een reclamefolder die we bij de toegangskaartjes kregen, las ik dat de Martinitoren in Groningen ook wel *d' Olle Grieze*, de Oude Grijze, wordt genoemd. Ik bedacht dat dat waarschijnlijk bedacht is door degenen die als jonge student, blakend van energie en schoonheid, de toren beklommen en als grijsaards de top bereikten. Maar goed, ik liet mij de altijd goede zin niet vergallen door een nog ongewisse toekomst, dus met geveinsd genoegen begon ik aan een trip naar boven die ons uiteindelijk gedurende 251 (tweehonderdeenenvijftig!) treden 56 (zesenvijftig!) meter de hoogte in zou werken. Helemaal bovenaan de toren waren we dan overigens nog altijd niet, maar nog verder naar hemelwaarts gaan was voor ons, eenvoudig gepeupel, niet mogelijk. Alleen de beiaardier (zo'n meneer die de hele dag met zijn klokkenspel speelt) mocht nog eens ruim honderd trapjes extra beklimmen om zijn serieus te nemen ambacht te beoefenen. Heel jammer vond ik het overigens niet dat we moesten stoppen na ruim vijftig (ruim vijftig!) meter, want toen ik op die hoogte over Groningen uitkeek, herinnerde ik me plots een zo nu en dan spontaan opkomende hoogtevrees. Twee jaar eerder overkwam me dat in Parijs. Ik weet niet meer hoe ik toen naar beneden ben gekomen – daarover vast een andere keer meer.

Toen Lisa en ik de 251 (tweehonderd... ach, laat ook maar) treden hadden beklommen door een opvallend claustrofobiebevorderend trappenstelsel, merkten we dat we niet de enigen waren die zich aan de onmenselijke klim hadden gewaagd. Naast een ouder echtpaar waarvan de man met een haast prehistorisch polaroidtoestel een kiekje maakte van hoe hij zijn vrouw tot grote hoogtes had gebracht en een groep zeer vervelende (want zeer luidruchtige (want vloggende)) schoolkinderen was er, jawel, een mooi jong stel op de top van de Oude Grijze aanwezig. Ik bespiedde ze terwijl ik doorheen mijn hele lijf voelde dat ik eerder op het goede spoor zat: ik begon als jonge frisseling de tocht naar boven, en nu ik op het eindpunt was aanbeland voelde ik hoe de reuma zich meester maakte van al mijn gewrichten en hoe mijn heup schreeuwde om afgelost te worden door een exemplaar van kunststof. Ook Lisa stond opzichtig uit te puffen tegen een pilaar. Het mooie jonge stel echter stond nonchalant, alsof ze enkel de trap naar de zolder op waren geklauterd, over de stad heen te kijken.

'Ik zie ons huis,' hoorde ik de jongen zeggen, een lang blond schepsel van een jaar of ietsje ouder dan ik.

Zij wonen samen, dacht ik. Zij wonen samen. Onwillekeurig schoten mijn gedachten, ook uitgeput van de lange klim, naar de inrichting van hun slaapkamer. Hadden ze van die plastic boeddhabeeldjes op de vensterbank staan? *Sleep well* in cursieve plakletters op de muur boven hun bed?

'Ja,' zei het meisje met een aandoenlijk noordelijk accent. Ik bedacht dat ik nu, hier, deze mensen kon aanspreken en ze kon uitnodigen voor een avond op de hotelkamer van Lisa en mij. We zouden drank halen en drinken tot alles wat recht was, krom werd. Het meisje, een welgevormde brunette met een oogverblind symmetrisch gezicht, zou mij na een uurtje dronkenschap huilend in de armen vallen en me vertellen over haar verleden. Ze had het nog nooit aan iemand verteld, zou ze zeggen. Vroeger, op de basisschool, was ze gepest door een jongen die twee jaar geleden tijdens een noodlottig

motorongeval om het leven was gekomen. Zonder enige schroom zou ze vertellen dat ze op een dag op school kwam, het was de dag na haar achtste verjaardag, met een barbiepop die ze van haar ouders cadeau had gekregen. Barbie droeg een fraaie roze jurk die haar oma had gebreid. De jongen, Eric heette hij, Eric met een c, zo noemde ze hem, Eric met een c, die had tijdens de grote pauze de Barbie afgepakt en ergens begraven in de zandbak van twee bij twee meter.

'Ga maar zoeken,' zou Eric met een c gezegd hebben en het meisje kon niet anders dan zoeken, willekeurig beginnen te graven. Ze vertelt het terwijl oneindig zoete tranen over haar wangen biggelen. Wanhopig schepte ze kilo's zand weg, maar toen de zoemer zoemde ten teken dat de pauze was afgelopen en dat alle kinderen terug dienden te keren in hun muffige lokaaltjes, had ze haar trots nog altijd niet gevonden. 'Ik vind hem niet,' had het kleine meisje gezegd, 'alsjeblijft, zeg me toch waar ze ligt,' smeekte ze en Eric, die lul met een c, haalde de pop uit zijn rugzak en smet hem in haar gezicht. Saillant detail: Barbie had geen jurkje meer aan.

Ze had niet meer om het jurkje durven te vragen, zou ze op onze hotelkamer toegeven. Ik zou haar een paar tissues en de fles drank aangeven, en ondertussen naar haar vriend kijken.

'Doe dan wat!' zou ik hem toeroepen, maar toen dat tevergeefs zou blijken, zou ik zijn rol overnemen, wat in zou houden dat ik mijn armen liefdevol om haar heen zou slaan - niet al te liefdevol natuurlijk - en voor liefste lief nemen dat mijn schouders kletsnat gehuild zouden worden.

'De wind is koud,' zei Lisa. Ze had haar beide armen om haarzelf heengeslagen en wreef over haar bovenarmen. Ik beaamde terwijl het groepje luidruchtige kinderen aan de tocht naar beneden begon. Het oudere echtpaar was gaan zitten op een verhoging. Gelukzaligheid straalde van hen af. De jongen en het meisje waren naar de rand van het uitkijkpunt gelopen, vast voor een zo wijds mogelijk uitzicht over Grunningen. Het meisje hield het gaas dat voor de eindige afgrond gespannen was, stevig vast. Naast bewondering voor het panorama straalde ze een schichtigheid, een angst uit. Ik vroeg me af of ze vaak bang was, en waarvoor dan. Voor iets banaals als spinnen of clowns, of eerder voor iets als penetratie, vanwege een traumatische herinnering met een stiefoom of zoiets.

'Heb je alles gezien?' vroeg mijn vriendin.

Ik had niet alles, maar wel genoeg gezien.

'Dan kunnen we weer naar beneden,' zei ze.

'Oké,' zei ik op mijn beurt, en liep richting Lisa. Toen ik me vlak voor de eerste trede nog even omdraaide, keek ik recht in onbekende ogen. 'Dan kunnen we weer naar beneden inderdaad.'